

Lada odvijje in izmed papirjev potegne hranilček iz brona. Veličine oči so uganile. Zamorček je bil mnogo lepši. Lada ga je postavila na omaro v občudovanje in rekla: »Velica, ta hranilček je tako dragocen, da ga ni lepšega v Ljubljani in nikjer!«

Velica je našobila usta, pristavila stolček in potegnila hranilček s seboj. Nato ga je vrgla na tla: »Nočem. Ta ni lep, raje mi vrni zamorčka.«

Lada je pobrala hranilček s tal in je skrbno pogledala, če se ni kje obrabilo. Prijela je papir, da bi zavila nazaj. Med prsti ji je obtičal bel listič. Odprla je in brala: »V lep spomin na Vašo zmago, gospodična Lada. V globokem spoštovanju Vam poklanjam hranilček.« Nato je pobožala Velico in ji rekla: »Prinesem ti lepšega.«

Čez dobro uro se je vrnila, obraz ji je bil jasen, veder. Zaklicala je Velici: »Nekaj čudovitega je novi hranilček. Pomisli, odpira se s ključkom.«

»Ah!« Velica je skočila z žarečim obrazom in objela sestrico, ki je počasi odvila zavojček in postavila na mizo železno skrinjico.

»Tu imaš ključek!«

Velica je z drhtečo roko vtaknila ključek in odprla. Notri je ležal čisto nov desetak. Plosknila je z rokami in hitela kazat mami. Potem je natresla noter še drobiž iz starega hranilčka ter skrbno zaklenila.

Lada pa je zadrževala dih in zažarela ob toplih, mehkih čustvih. Bila je srečna. Dvakrat srečna.

Jože Šmit

Introitus

Stopil bom v svetišče daljnih gajev
in bom ljubil praznično toploto,
ki jo daje sveti ogenj majev;
in drhte objemal bom samoto
svojih rok, zasanjanih v molčanje,
ko le sončni žarek skozi veje
večno mladih oljk bo padal nanje...

Naj dovolj ta žarek me ogreje,
da ob žetvi pred skrivnost oltarja
padel bom kot zlat pšenični klas —
žrtev zrelosti in ne viharja!
Da se drobna šmarnica sklonila
z belim cvetom bo nad moj obraz
in za — Jezusa me poljubila.